

30^a ~~27~~

F Τῇ ἀγίᾳ καὶ Μεγαλῇ
Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.

(27)

F
Πιεὶ τὴν γ' ὥραν τῆς ἡμέρας ἀποχόμην
ἐν τῷ ἁγίῳ καὶ ἁγίῳ Δόξῃ τῇ ἀγίᾳ καὶ
ὁ μωρὸς τρεῖς καὶ ψαλμὸς τῆς Χειρὸς ἀγίας.
Ἐν Μεγαλῇ Συκοῇ. Ὁμνῶντες.
Ὡς τὸ κίεον διήκουσα καὶ τὸν ἁγίον Ἐσπέρην

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα,
τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου

Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν
γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς
αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν,
ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν
χειρόγραφον προσηλώσας, τῷ Σταυρῷ ἐξή-
λειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε.
Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τρίτημερον Ἑγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν, Χριστοῦ
τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ Λυτρωτὴς ἐστὶ,
καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ
φθιρᾷ καὶ κραταιᾷ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται,
κρῖναι κόσμον ἐν ἔπλασεν.

Ἑτέρα σιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σὲ τὸν σταυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγε-
λος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς γυ-
ναιξί· Δεῦτε ἴδετε ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος·
ἀνέστη γάρ, καθὼς εἶπεν, ὡς Παντοδύναμος·
διό σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον.
Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας τὴν τοῦ
ξύλου κατάραν· ἐν τῇ Ταφῇ σου ἐνέκρωσας,
τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ Ἑγέρσει
σου, ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Εὐεργέτα Χριστέ,
ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦνοίγησάν σοι, Κύριε, φόβῳ πύλαι θανά-
του, πυλῶροί δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἐπτήξαν·
πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μεχλοῦς
σιδηροῦς συνέθλασας, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς
ἐκ σκότους, καὶ σκιᾶς θανάτου, καὶ τοὺς
δεσμοὺς ἡμῶν διέρρηξας.

Δόξα.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες, ἐκ στομά-
των ἀναμέλψωμεν. Δεῦτε πάντες ἐν οἴκῳ
Κυρίου προσπέσωμεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου
σταυρωθεὶς, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς, καὶ
ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς, ἰλάσθητι ταῖς
ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον·

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος
ἐλθούσης· ὥς γὰρ ἡ βάτος οὐκ ἐκαίετο κα-
ταφλεγομένη, οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ
Παρθένος ἔμεινας· ἀντὶ στύλου πυρός, δικαιο-
σύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, ἀντὶ Μωϋσέως,
Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἴσοδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Τὸ Φῶς ἱλαρόν.
Εἶτα ψάλλομεν τρεῖς τὸ ἐπόμενον.

308 29
308

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ
ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν
δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην· αὐτὴ
ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ὑψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον ἐκφωνεῖ ὁ Παιδιάρ-
χος, ἢ ὁ Ἀρχιερεὺς, ἢ ὁ Ἱερεὺς

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς τῆς
ἀκροάσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου, Κύ-
ριον τὸν Θεὸν ἡμῶν ἱκετεύωμεν.

Σοφία· ὀρθοί. Ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου
Εὐαγγελίου.

Εἰρήνη πᾶσι.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην ἁγίου Εὐαγγε-
λίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Πρόσσχωμεν.

Οὔσης ὀφίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν
Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων,
ὅπου ἦσαν οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι, διὰ τὸν
φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ

ἔσθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ· ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταί, ἰδόντες τὸν Κύριον.

Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐνεφύσησε, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον· ἂν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

Θωμᾶς δέ, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλέγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταί· Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.*

* Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦτο ἀναγιγνώσκεται κατὰ περιόδους ἐπαναλαμβανομένας ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων, τῶν Ἱερέων καὶ τῶν Διακόνων, ἧ ἀναγιγνώσκεται εἰς δια-

ἐν ὅσῃ τῇ ὁσῇ κατὰ

τοῦ κρατῆσαν ἔσθῃ τῇ

θεοσεβῆ θυγατρὶ Ἰνδα σκεπτόμεν χειρὶ αὐτοῦ

Εἶτα Ἐκτενής, τὸ Εἵπωμεν πάντες. Κατα-
ξίωσον, Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινὴν κτλ.
Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν ψάλλεται τὸ ἐπόμενον
Ἀπόσυχον σιχηρόν. Ἦχος δ'.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστὲ Σωτήρ,
ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκα-
λέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμι Κύριε,
δόξα σοι.

33

Ἀποστόλος

Εἶτα τὸ Στιχηρόν τοῦ Παύλου μετὰ τὴν
ἐξέχου εὐδαί. Παύλα ἴσον ἔχουσιν.

τὴν σάντων σου ἀνεχόμενον ἔδωκεν ἡ ἐκείνη
ὡς καὶ ἡ ἀποστολή τοῦ κατ' ἔχοντος τοῦτο ἐπαγγέλλεται
τὴν χάριν ἡν καὶ ἔδωκεν εὐδαί. καὶ κατὰ
τὴν πειρασμὸν τοῦ ἀνταγινῶν καὶ ἡ ἀποστολή
ἐδύναται καὶ ἐκείνην τὴν παύλιν καὶ τὴν
ἐν ἀποστολῇ σου.

σήμερον (σήμερα) το χειρὸς
 ἡμεῶν γ' ἡμῶν εὐπρόχως.

Τῇ Παρασκευῇ
 τῆς Διακαινησίμου.

Ψάλλομεν τὴν Ἀκολουθίαν τῆς Ζωο-
 δόχου Πηγῆς.

Κοντάκιον, ἡχ. πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Ἐξ ἀκενώτου σου Πηγῆς, Θεο-
 χαρίτωτε, ἐπιβραβεύοις μοι πη-
 γάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς
 σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ
 Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔννοιαν,
 ἱκετεύω σε ὁρροσίξειν με σῇ χά-
 ριτι, ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε, ὕδωρ
 σωτήριον.

Ἀπόστολ. Πράξ γ'. 1—8.

Εὐαγγ. Ἰωάν. β'. 12—22.

Εἰς τὸ ξανθόν
 ὁ ἄγγελος τοῦ θεοῦ. (στίχ.)

ὡς τὰ δίδωγα τοῦ στόματος μεγαλύνειον.
 πρὸς τὸ τῆς τιμωρίας.

Ἰδὼν τὸ ζώον τὸν Πηγή, μάννα τὸ προχέον
 τὸν ἀθάνατον δροσιμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην
 ἀμβροσίαν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας πίστει τιμῶμεν.

36/

Κυριακή τῶν Ἀντιπάχων

ἔτσι

(24.5)

ἡ φηγὰρ αὐτῶν ἐν τῷ Ἀποστόλῳ Θωμᾷ

Ἀπολυτίκιον, ἡχ. βαρύς.
 Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος,
 ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλες, Χρι-
 στέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κε-
 κλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέ-
 στης ἡ πάντων Ἀνάστασις, Πνεῦ-
 μα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων
 ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰσοδικόν.

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν
 Θεόν.

Κοντάμιον

Εἰ καὶ ἐν τῷ (ση.)

ἡ τὴν Πεντηκοστήν ἐν τῷ
 Ἰωαννῶν 32

Κοντάκιον, ἡχ. πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν
ζωοπάροχόν σου πλευράν, ὁ Θεός·
μὲν ἐξήρπηνε, Χριστὲ ὁ Θεός·

συγκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν
ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς
Ἀποστόλοις ἐβόα σοι· Κύριος ὁ
πάρχεις καὶ Θεός μου.

Τεσσαίμον.

Ἀπόστολος.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.
Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀ-
ποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῇ λαῷ πολλὰ.
(Καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶν-
τος). Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς·
ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός. Μᾶλλον δὲ προσετί-
θεντο, πιστεύοντες τῇ Κυρίῳ πλήθι ἀνδρῶν τε καὶ
γυναικῶν· ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς
ἀσθενεῖς καὶ τιθεῖν ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα
ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.
Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν περὶ πόλεων εἰς
Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ
πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἅπαντες οἱ σὺν αὐτῷ,
ἢ οὐσα αἵρεσις Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ
ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους καὶ
ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ Κυ-
ρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἐξα-
γαγὼν τε αὐτοὺς, εἶπε· Πορεύεσθε καὶ σταθέντες λαλεῖτε
ἐν τῇ ἱερῇ τῇ λαῷ πάντα τὰ ρήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

37
; ἀν' τὸ ἡγ' τὸ Τεσσαίμον
τὸ ἡγ' τὸ Τεσσαίμον. 32

Τὸ Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Οὔσης ὁμίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, τῇ μετὰ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνῃ ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνῃ ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, ἀγὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησεν καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἃν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς· ἃν τινων κρατῆτε, κεκράτηται. Θωμᾶς δέ, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐάν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μετ' ἡμέρας ὁπτιὸς πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· Εἰρήνῃ ὑμῖν. Ἐῖτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε

τὸν δάκτυλόν σου ὅδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν ὧσι τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ. Ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσῃτε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν αἰώνιον ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως».

Ἦχος α'.

Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα καὶ
μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίστην
δόξαν καὶ ἀνωτέραν πάντων τῶν
ποιημάτων ἐν ὕμνοις μεγαλύ-
νομεν.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει, Ἱερουσαλήμ, τὸν Κύ-
ριον, αἶνει τὸν Θεόν σου, Σιών.

Ἀντὶ τοῦ «Εἶδομεν τὸ φῶς».

Χριστὸς Ἀνέστη.

Ὅπερ λέγεται μέχρι τῆς Ἀναλήψεως

Εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀποστόλου.

Εἰς τὸν Ἐσπένοντες τῷ Θεῷ ἡσυχάζοντες

τῷ Θεῷ μετὰ.

40.

Κυριαυγ' τῶν ἐγίων Μυροφόρων

Γεννητῶν καὶ Τῶν τοῦ Θεοῦ (24)

~~Αποχαιρέτων (αγ.)~~ Αποχαιρέτων ἤχος Β'

Ὁ ⁴τε κατηγόρησε καὶ τὸν Θεόν (αγ.)

Δόξα, ἤχος β'.

Ὁ ἐσχάτων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ
ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου
σῶμα, σινδόνι καθαρῶς εἰλήσας
καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ
κηδεύσας ἀπέθετο.

41

Ταῖς μισοφόροις γυναίξιν παρὰ
τὸ μῦθον ἐπιστάς ὁ Ἄγγελος
ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρ-
χει ἀρμόδια, Χριστὸς δὲ διαφθο-
ρὰς ἐδείχθη ἀλλότριος. Ἀλλὰ
τρίημερος Ἀνέστης, Κύριε παρέ-
χων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Κοντάκιον αὐτόμελον, ἦχ. β'.

Τὸ χάρις ταῖς Μυροφόροις
 ἀδεχόμενος, τὸν θρῆνον τῆς
 προμήτορος Εὐας κατέπαυσας,
 τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ ὁ
 Θεός· τοῖς Ἀποστόλοις δὲ τοῖς
 σοῖς κηρύττειν ἐπέταξας· Ὁ Σω-
 τὴρ ἐξάνεστη τοῦ μνήματος.

Ἀποστόλος.

Ἰσχύς μου καὶ ἔμνησίς μου ὁ Κύριος.

Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Πράξεων τῶν ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις πληθυνόντων τῶν μαθη-
τῶν, ἐγένετο γογγυσμός τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς
Ἰουδαίους, ὅτι παραθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ κλη-
μερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα
τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν εἶπον· Οὐκ ἄρεστόν ἐστι
ἡμᾶς, καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν
τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν
μαρτυρουμένους ἑπτά, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου καὶ
σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης, ἡμεῖς
δὲ τῇ προσευχῇ καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκατε-
ρήσομεν. Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλή-
θους καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως
καὶ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον καὶ Ἡρόδοτον καὶ
Νικάνορα καὶ Τίμωνα καὶ Παρμενῶν καὶ Νικόλαον προσή-
λυτον Ἀντιόχεια, οὓς ἕστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων·
καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Καὶ ὁ
λόγος τοῦ Θεοῦ ἠῤῥεαν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν
μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα· πολλὸς τε ὄχλος ἱερέων
ἐπήκουον τῇ πίστει.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐλθὼν Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρима-
θαίας, ἐπισχήμεν βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδε-

χόμενος τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ᾗδῃ τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτόν, εἰ πάλα ἀπέθανε. Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδώρησατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ. Καὶ ἀγοράσας σινδόνα καὶ καθελὼν αὐτόν, ἐνείλησε τῇ σινδόνι καὶ κατέθηκεν αὐτόν ἐν μνημείῳ, ὃ ἦν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τοῦ μνημείου. Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία Ἰωσὴ ἐθεώρουν τοῦ τίθεται.

καὶ Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου καὶ Σαλώμῃ ἠγόρασαν ἀρώματα, ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσι τὸν Ἰησοῦν. Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς Σαββάτων ἔρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατείλαντος τοῦ ἡλίου καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς. Τίς ἀποκλύσει ἡμῶν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου; Καὶ ἀραβλέψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκλύσται ὁ λίθος· ἦν γὰρ μέγας σφόδρα. Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθημένον ἐν τοῖς δεξιotois, περιβεβλημένον στολὴν λευκὴν, καὶ ἐξεθαμβήθησαν. Ὁ δὲ λέγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρενὸν τὸν ἐσταυρωμένον· ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ἔτι· ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν. Ἀλλ' ὑπάγετε, εἰπατε τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ καὶ τῷ Πέτρῳ ὅτι προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε, καθὼς εἶπεν ὑμῖν. Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχύ, ἔφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἐκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

44

Εἰς τὸ Ἐξουσίον. Ὁ ἄγγελος τοῦ 45.
Κοινωνίου.

Σὺ με χειροῦ. (τὸ πῦρ τοῦ ἔργου
δουλοῦ ἡ ἡμέρα χειροῦ ἀνέξῃ
εἰς τὸ ὅπου κτερεῖ καὶ ἀποδοῖ.)

46
Τῇ Κυριακῇ τοῦ Παραλύτου.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, ἤχ. γ'.

Εὐφραινέσθω τὰ Οὐράνια, ἀ-
γαλλιάσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίη-
σε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ
Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν
θάνατον, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν
ἐγένετο, ἐκ κοιλίας Ἀδου ἐξήύ-
σατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ Κό-
σμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σω-
τηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυ-
μνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ
σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσλη-
φθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡ-
μῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξά-
μενος Πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς
ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Κοντάκιον, ἤχ. γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον.

Τὴν ψυχὴν μου, Κύριε, ἐν ἀ-
μαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις
πράξεσι, δεινῶς παραλελυμένην,
ἐγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστάσει,
ὥσπερ καὶ τὸν Παραλύτον ἠγει-
ρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμέ-
νος· Οἰκτίρμων, δόξα, Χριστέ,
τῷ κράτει σου.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε.
πάντα τὰ ἐν ἡμῖν, κοροήσατε χεῖρας.

Πράξεις τῶν ἀποστόλων

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο Πέτρον διερχό-
μενον διὰ πάντων καταλθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους
τοὺς κατοικοῦντας Λύδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα
Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν οὐκ ὀλίγων κατακειμένον ἐπὶ κραβ-
βάτῳ, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος·
Αἰνέα, ἰδοὺ σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι καὶ
στρώσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν
πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἱ
τινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις
ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἥ διερμηνευομένη λέγε-
ται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεη-
μοσυῶν, ὣν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐ-
κείναις, ἀσθενήσαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ
αὐτήν, ἔθηκαν ἐν τῷ ὑπερῷ. Ἐγγύς δὲ οὕσης Λύδ-
ης τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταί, ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος
ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτόν, παρα-
καλοῦντες μὴ ὀκνησαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν. Ἀναστὰς
δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον
εἰς τὸ ὑπερῷον καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χήραι
κλαίονσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσων

ποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω
ἐπάντας ὁ Πέτρος, θείας τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ
ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι.
Ἡ δὲ ᾔνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν
Πέτρον ἀνεκάθησε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν
αὐτήν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, πα-
ρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλην
τὴν Ἰόππην, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ευαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα.
Ἦσσι δὲ ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις, ἐπὶ τῇ προβατικῇ κο-
λυμβήθρᾳ, ἣ λεγομένη ἐδραῖστί Βηθεσδά, πέντε
στοάς ἔχουσα. Ἐν ταύταις κατέκειτο πλῆθος πολὺ
τῶν ἀσθενούντων τυφλῶν, χωλῶν, ξηρῶν, ἐκδεχομέ-
νων τὴν τοῦ ὕδατος κίνησιν. Ἄγγελος γάρ κατὰ και-
ρὸν κατέβαινεν ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ καὶ ἐτάρασσε τὸ
ὕδωρ· ὁ οὖν πρῶτος ἐμβὰς μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ
ὕδατος ὑγιὴς ἐγίνετο, ὃ δὴ ποτε κατεΐχετο νοσήματι.
Ἦν δὲ τις ἄνθρωπος ἐκεῖ, τριάκοντα καὶ ὀκτὼ ἔτη
ἔχων ἐν τῇ ἀσθενείᾳ. Τοῦτον ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς κατακεί-
μενον καὶ γινούς ὅτι πολὺν ἤδη χρόνον ἔχει, λέγει
αὐτῷ· Θέλεις ὑγιὴς γενέσθαι; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἀσθε-
νὼν· Κύριε, ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν ταραχθῇ
τὸ ὕδωρ, βάλλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἐν ᾧ δὲ ἔρ-
χμαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει. Λέγει αὐτῷ
ὁ Ἰησοῦς· Ἐγείραι, ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ πε-
ριπάτει. Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος καὶ
ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ καὶ περιπάτει· ἦν δὲ σάβ-
βατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. Ἐλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι
τῷ τε ἑραυμένῳ· Σάββατόν ἐστι οὐκ ἔξεστί σοι

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ

891

ἄραι τὸν κράββατον. Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με
ὕγιᾴ ἐκείνός μοι εἶπεν· Ἄρον τὸν κράββατόν σου
καὶ περιπάτει. Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄν-
θρωπος ὁ εἰπὼν σοι· Ἄρον τὸν κράββατόν σου καὶ
περιπάτει; Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ
Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ ταῦτα
εὐρίσκει αὐτόν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ καὶ εἶπεν αὐτῷ·
Ἴδε ὑγιὴς γέγονας, μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χειρόν
τί σοι γένηται. Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀνήγγειλε
τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ ποιήσας αὐτόν ὑγιᾶ.

Εἰς τὸ ἔξαιρέτως ὁ ἄγγελος ἰδία.
καὶ γ' δ!

Φοτίζον, φωτίζον.

Συμφώνως, παρθένε, σε μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε,
πύλη Κυρίου· χαῖρε, πόλις ἔμψυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν
ἔλαμψε σήμερον φῶς τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος τῆς ἐκ
νεκρῶν ἀναστάσεως.

Κοιμνιμὸς.

Εὐμε χαίρον

20. 5. 344

Αἰνὴ Πρωτομ.
85

Διὰ τὸν ἔνομον χαίροις διὰ
εἰς τὸ ὄνομα Κυρίου καὶ Ἀποστόλου.

Ἀπόστ. Πράξ. θ'. 32—42.

Εὐαγγ. Ἰωάνν. ε'. 1—15.

Τῇ Τετάρτῃ

τῆς Μεθοπεντηκοστῆς.

Μετὰ τὴν εἰς τὸν Παράλυτον θαυμα-
τουργίαν τοῦ Ἰησοῦ, φθόνῳ κινούμενοι

Ἀπολιτίκιον, ἡχος πλ. δ'.

Μεσούσης τῆς Ἑορτῆς, διψῶ-
σάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας
πότισον νάματτα· ὅτι πᾶσι, Σω-

τῆρ, ζώησας· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω
πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ
τῆς ζωῆς, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν,
δόξα σοι.

Κοντάκιον, ἡχος δ'.

Ὁ ὑπὸ θείῃς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς Ἑορτῆς τῆς νομικῆς με-
σαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιη-
τῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς πα-
ρόντας ἔλεγες, Χριστέ ὁ Θεός·
Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανα-
σίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ
πιστῶς ἐκβοῶμεν. Τοὺς οἰκτιρ-
μούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ
ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Εἰς τὸ «Ἐξαιρέτως».

Εἰρμός, ἡχος πλ. δ'.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἢ

— 680 —

παρθενία, καὶ ξένον ταῖς παρθε-
νοῖς ἢ παιδοποιία· ἐπὶ σοί, Θεο-
τόκε, ἀμφοτέρω φηκονομήθη· διό
σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀ-
παύστως μεγαλύνομεν.

Κοινωνικόν.

Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ
πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μέ-
νει, καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύ-
ριος. Ἀλληλούϊα.

Χεῖροι ἀνέγει,
ἐξ τοῦ ὀνόματι ἐν εἰρήνῃ
καὶ ἀγάπῃ.

Τῇ Κυριακῇ τῆς Σαμαρείτιδος.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, ἦχος δ'.

Τὸ φαίδρὸν τῆς Ἀναστάσεως
κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μα-
θοῦσαι αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι,
καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀ-
πορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις καυ-
χόμεναι ἔλεγον· ἐσχύλεται ὁ θά-
νατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός,
δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα
ἔλεος.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Μεσομένη τῇ ἑορτῇ, (σγ.)

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'.

Πίστιν Χριστοῦ.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι.
ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς
σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα
δαψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἄνωθεν
ἐκληρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰοίδιμος,

βιουδαῖον.

Ὡς ζευγυρία.

Ἐπιστολὴ
52
Ἀποστόλος.

Ὡς ἐμεγαλόνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ
Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον. [ἐποίησας.

Πράξεων τῶν ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις διασπαρέντες οἱ ἀπόστο-
λοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ,
διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας,
μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον, εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.
Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρη-
ναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν
πρὸς τοὺς ἑλληνιστάς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον
Ἰησοῦν. Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν πολὺς τε
ἄριθμός πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκού-
σθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὅτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱε-
ροσολύμοις περὶ αὐτῶν καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν
διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας. Ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν
τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη καὶ παρεκάλει πάντας
τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ, ὅτι
ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος ἁγίου καὶ πί-
στεως καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε
δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον καὶ
εὗρὼν αὐτόν, ἤγαγεν αὐτόν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἐγένετο
δὲ αὐτοὺς ἐν αὐτῇ ὄλον συναχθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ

καὶ διδάξει ὅχλον ἱκανόν, χρηματίζει τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητάς χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατέλθον ἀπὸ Ἱερουσολύμων προσηύχαι εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀναστὰς δὲ εἰς ἕξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαθός, ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ἠύπορεῖτό τις, ὤρισαν ἑκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς· ὃ καὶ ἐποίησαν ἀποστειλάντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ καιρῷ ἐκείνῳ ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, λεγομένην Σιχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν Ἰακώβ Ἰωσήφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ· ἣν δὲ ἐκεῖ πηγή τοῦ Ἰακώβ. Ὁ οὖν Ἰησοῦς κεικοπικνῶς ἐκ τῆς ὁδοπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὥστε ἔκρη. Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλησαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφάς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῇ ἡ γυνὴ Σαμαρεῖτις· Πῶς σὺ, Ἰουδαῖος ὢν, παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὗσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις. Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ᾔδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὃ λέγων σοι· Δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῇ ἡ γυνὴ· Κύριε, οὔτε ὀνηλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; μὴ σὺ μέζων εἰ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐ-

τὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπειε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα
 αὐτοῦ ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ
 πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὅς δ' ἂν
 πῖνῃ ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ
 εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ, ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσε-
 ται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰῶ-
 νιον. Λέγει πρὸς αὐτόν ἡ γυνὴ· Κύριε, δός μοι τοῦτο
 τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχομαι ἐνθάδε ἀντλεῖν.
 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ὑπάγε, φώνησον τὸν ἄνδρα
 σου καὶ ἐλθέ ἐνθάδε. Ἀπεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· Οὐκ
 ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Καλῶς εἶπας ὅτι
 ἄνδρα οὐκ ἔχω· πάντες γὰρ ἄνδρας ἔσχες· καὶ νῦν, ὃν
 ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· τοῦτο ἀληθὲς εἶρηκας. Λέ-
 γει αὐτῷ ἡ γυνὴ· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ.
 Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν·
 καὶ ἡμεῖς λέγετε ὅτι ἐν Ἱερουσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος,
 ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι,
 πιστεύσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα, ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει
 τούτῳ, οὔτε ἐν Ἱερουσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρὶ.
 Ὑμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἶδατε· ἡμεῖς προσκυνοῦμεν
 ὃ οἶδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν Ἰουδαίων ἐστίν. Ἀλλ'
 ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυ-
 νηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀλη-
 θείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυ-
 νούντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνούντας
 αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει
 αὐτῷ ἡ γυνὴ· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται, ὃ λεγόμενος
 Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.
 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ
 ἐπὶ τούτῳ ἤλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ ἐθαύμασαν
 ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζη-

τεις; ἢ τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; Ἀφῆμεν οὖν τὴν
 θύρην αὐτῆς ἢ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν καὶ
 λέγει τοῖς ἀνθρώποις· Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς εἰπέ
 μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μή τι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;
 Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐ-
 τόν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ, ἡρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ
 αὐτοῦ λέγοντες· Ραββί, φάγε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·
 Ἐγὼ βρώσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. Ἐλε-
 γον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μή τις ἡνεγκεν
 αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρώμά ἐστιν
 ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου καὶ τελειώσω αὐ-
 τοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνόν ἐστι,
 καὶ ὁ θερσιμός ἐρχεται; Ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν ἐπάρκατε τοὺς
 ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθε τὰς χώρας ὅτι λευκαὶ
 εἰσι πρὸς θερσιμόν ἤδη. Καὶ ὁ θερρίζων μισθὸν λαμ-
 βάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· ἵνα καὶ ὁ
 σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερρίζων. Ἐν γὰρ τούτῳ ὁ
 λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ
 ἄλλος ὁ θερρίζων. Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερρίσειν ὃ οὐχ
 ὑμεῖς κεκοπιάνκατε· ἄλλοι κεκοπιάνκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς
 τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. Ἐκ δὲ τῆς πόλεως
 ἐκεῖνης πολλοὶ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐ-
 τὸν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς μαρτυρούσης· Ὅτι
 εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐ-
 τὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἡρώτων αὐτὸν μένειν παρ' αὐτοῖς·
 καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλὰ πλείους ἐπί-
 στευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ τῇ τε γυναικὶ ἐλεγον·
 Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ
 ἀκηκόαμεν καὶ οἶδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σω-
 τὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Εἰς τὴν Ἑξουσίαν. Ὁ Ἄγγελος τοῦ Θεοῦ. 56.

Φωτίζον, φωτίζον.

Εὐφραίνετο, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ
δύνας ἐν πάσῃ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρό-
τερον καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάζας, θεοχαρίτωτε
Δέσποινα.

57

Τῇ Κυριακῇ τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ
καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου
τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυ-
μνήσωμεν πιστοὶ καὶ προσκυνή-
σωμεν· ὅτι ἠὺδόκησε σαρκί, ἀνελ-

θεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον
ὑπομεῖναι, καὶ ἐγεῖραι τοὺς τε-
θνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστά-
σει αὐτοῦ.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευ-
τος· χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη τῶν
προσσερχόντων εἰς σέ. Χαῖρε ἀχεί-
μαστε λιμὴν, καὶ ἀπειρόγαμος.
Ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιη-
τὴν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα
μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούν-
των, καὶ προκυνούντων τὸν Τό-
κον σου.

Κοντάκιον, ἦχος δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, πεπη-
ρωμένος, σοί, Χριστέ προσέρχο-
μαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς,
ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοί· Σὺ

τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρ-
λαμπρον.

Επιστολὴν. Ζη Ε
 Ζη Ευχαριστίας Ευχομεναι τοι Θεόν.
 Τρισμην.

Ἀποδότολος.

Σὺ, Κύριε, φυλάξεις ἡμᾶς καὶ διατηρήσεις ἡμᾶς.
 Σῶσόν με, Κύριε, ὅτι ἐκλήλοιπεν ὁστος.

Πράξεων τῶν ἀποστόλων.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν ἀποστόλων εἰς προαευχὴν, παιδίσκην τινα, ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνος, ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσὶν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἴλκυσαν εἰς τὴν ἀγοράν, ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας· καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη, ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν Ῥωμαίοις οὐσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν καὶ οἱ στρατηγοὶ περιρρήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ραβδίζειν. Πολὺς τε ἐπιθένας αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐ-

τούς ὅς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς, ἔβαλεν αὐ-
 τοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν καὶ τοὺς πόδας αὐτῶν
 ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον
 Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν·
 ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δεσμίαι. Ἄφνω δὲ σεισμός
 ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δε-
 σμωτηρίου· ἀνεψῆχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶ-
 σαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνὸς δὲ γενό-
 μενος ὁ δεσμοφύλαξ καὶ ἰδὼν ἀνεφγμένας τὰς θύρας
 τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν, ἐμελλεν ἐαυτὸν
 ἀναιρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε
 δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος λέγων· Μηδὲν πράξεις
 σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἑσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα
 εἰσεπήδησε καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέειπε τῷ
 Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ. Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω
 ἔφη· Κύριοι, τί μοι δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον·
 Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ σωθήσεται
 σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ
 Κυρίου καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν
 αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτός, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν
 πληγῶν καὶ ἐβαπτίσθη καὶ αὐτός καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες
 παραχρῆμα. Ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ,
 παρέθηκε τράπεζαν καὶ ἡγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευ-
 κώς τῷ Θεῷ.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παράγων ὁ Ἰησοῦς εἶδεν ἀνθρώ-
 πον τυφλὸν ἐκ γενετῆς. Καὶ ἠρώτησεν αὐτὸν οἱ μα-
 θηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Ῥαββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ
 οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰη-
 σοῦς· Οὐτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ’

60

ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ. Ἐμε δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἕως ἡμέρας ἐστίν· ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ᾧ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου. Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσσε χαμαὶ καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὑπαγε, νῦφαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ (ὃ ἐρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος). Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο καὶ ἦλθε βλέπων. Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσκλιτῶν; Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι οὗτός ἐστιν. Ἄλλοι δέ· Ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεψύχθησάν σου οἱ ὀφθαλμοί; Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος, λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε καὶ ἐπέχρισέ μου τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εἶπέ μοι· Ὑπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ καὶ νῦφαι. Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἐστὶν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα. Ἀγούσιν αὐτὸν πρὸς τοὺς Φαρισαίους, τὸν ποτε τυφλόν. Ἦν δὲ Σάββατον, ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀνέψῃεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκέ μοι ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ ἐνίψαμην καὶ βλέπω. Ἐλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ Σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχίσμα ἦν ἐν αὐτοῖς. Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἡνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτι προφήτης ἐστίν.